КРИХКЕ ЖИТТЯ

КАРІТАС УКРАЇНИ

КРИХКЕ ЖИТТЯ

Історії українців, які постраждали від торгівлі людьми під час війни (2014-2025)

Громадсько-соціальне видання

Крихке життя

Історії українців, які постраждали від
торгівлі людьми під час війни
(2014-2025 рр.)

КАРІТАС УКРАЇНИ
CARITAS UKRAINE

КИЇВ 2025

УДК 343.431-047.44(477) «2014/2025»
А00

Карітас України
А00 Крихке життя. Історії українців, які постраждали від торгівлі людьми в час війни (2014 - 2025 рр.). / Карітас України – К, 2025.- 84 с: іл. : Сталеві медіа груп, 2025

«Крихке життя» — це збірка справжніх історій українців і українок, які стали жертвами торгівлі людьми під час повномасштабної війни. Це голоси тих, кого катували, примусово утримували, експлуатували фізично, психологічно, сексуально. Тих, хто пережив біль, приниження, втрату дому та гідності, але не втратили себе.

Герої цієї книги — жінки й чоловіки, діти й літні люди з різних куточків України. Їхні долі сколихнули темні сторони війни: трудова та сексуальна експлуатація, примусова депортація, втягнення в збройний конфлікт. Але ці люди зуміли пройти крізь темряву й звернутися по допомогу — до фахівців мережі Карітас України, які понад 20 років працюють з постраждалими від торгівлі людьми.

Ця книга створена не для того, щоб просто розповісти про жорстокість. Її мета — підвищити обізнаність про цю проблему, допомогти постраждалим зрозуміти: вони не самі, їм є куди звернутися. «Крихке життя» — це свідчення сили духу, людяності й надії. Бо навіть життя, що тріснуло, можна відновити.

Життя крихке. Але ми — поруч.

УДК 343.431-047.44(477)»2014/2025»

Усі права затверджено.
Жодну частину цієї книжки не можна використовувати, відтворювати, публікувати уривки без письмового дозволу видавництва.

© Людмила Гринюк, текст, 2025
© Тетяна Кремень, ілюстрації, 2025
© Михайло Медяник, дизайнер обкладинки, 2025
© Міжнародний центр перекладів «Майвік Солюшнс», 2025
© Сталеві медіа груп, 2025

Зміст

Життя крихке, але Карітас України поруч 6

Торгівля людьми – це злочин, що карається Кримінальним кодексом України 10

Заради доньки я стала сильнішою 12

Мене не зламали 16

Нас лякали, що ми нікому не потрібні, але нас знайшли 20

З пекла до свободи 24

Шість років я була рабинею в Росії 28

Я подарувала життя там, де смерть чатує на кожному кроці 32

Мене змусили жити не своїм життям. Тепер я повертаю своє 36

Я вижив. І поки живу — йтиму далі 40

Минуле не зламало мене 44

15 місяців полону не зламали мою гідність 48

Вірю, що війна скінчиться і ми з мамою знову зустрінемосяь 52

Мене перетворили на раба! 56

Я стала служницею у чоловіка з чату знайомств 60

Якщо хоча б одна людина почує мою історію та зупиниться — це буде перемога 64

Мене визнали мертвою, а я була в рабстві 68

Мені здавалося, що життя закінчилося, але потім з'явилося світло 72

Я хотів знайти кохання, а мене змусили працювати на армію РФ 76

Карітас України провадить адвокаційну діяльність у боротьбі з сучасним рабством на національному і міжнародному рівні 80

Торгівля людьми – злочин, жахливе порушення основних прав і свобод людини.

Життя крихке, але Карітас України поруч

У цій книзі зібрані історії людей з усієї України, що постраждали від торгівлі людьми під час повномасштабної війни. Це люди різного віку, статі, соціального статусу. Вони всі стали жертвами насильства, експлуатації, шантажу, знущань, примусового утримання, порушення їхніх прав і гідності. Вони постраждали від тортур, фізичного, сексуального, психологічного насильства, але знайшли в собі сили зберегти свою гідність і людяність. Ці люди, розповіді яких ви читатимете, звернулися до благодійників мережі Карітас України і отримали підтримку, допомогу, надію. Життя крихке, воно може тріснути, розбитися, особливо тепер, під час війни. Але ми, люди доброї волі, працівники Карітасу України, допомагаємо склеїти уламки життя постраждалих українців, відновити їх гідність, силу та наснагу до життя, підтримати морально, психологічно, матеріально.

Вже понад 20 років у мережі Карітас України діють центри, що допомагають людям, що постраждали від торгівлі людьми. Це явище і цей злочин існує давно. Від нього у різний спосіб можуть постраждати чоловіки, жінки та навіть діти. Але під час війни випадки торгівлі людьми стали ще жорстокіші, брутальніші і страшні. Історії людей, які постраждали від експлуатації і насильства, це лише приклади великої кількості випадків, з якими зіткнулися українці під час збройного конфлікту, окупації та переміщення. Трудова та сексуальна експлуатація, втягнення в збройний конфлікт, примусова депортація українських дітей з метою усиновлення або удочеріння, чи вилучення органів – це типові види торгівлі людьми під час війни. Люди легко стають здобиччю окупантів, їх не треба вербувати чи перевозити. Їх просто захоплюють, утримують і використовують як секс-рабів чи робочу силу.

Ми зібрали історії кількох постраждалих не для того, щоб показати жорстокість та зло, а в першу чергу для того, щоб підвищити рівень усвідомлення проблеми торгівлі людьми. І для того, щоб люди, які були в подібних ситуаціях, не замовчували їх, а зверталися по допомогу. Адже людське життя безцінне. Кожна людина заслуговує на гідне та хороше життя, заслуговує на повагу, розуміння та щастя.

Життя крихке, але ми – поруч!

Менеджер проєктів з протидії торгівлі людьми Карітас України Наталія Голинська

Художньо - документальний фільм «Крихке життя» можна подивитися тут

Карітас України більше 20 років займається протидією торгівлі людьми. За цей час тисячі людей, які постраждали від різних форм сучасного рабства, отримали матеріальну, юридичну та психологічну допомогу.

---

caritas.ua

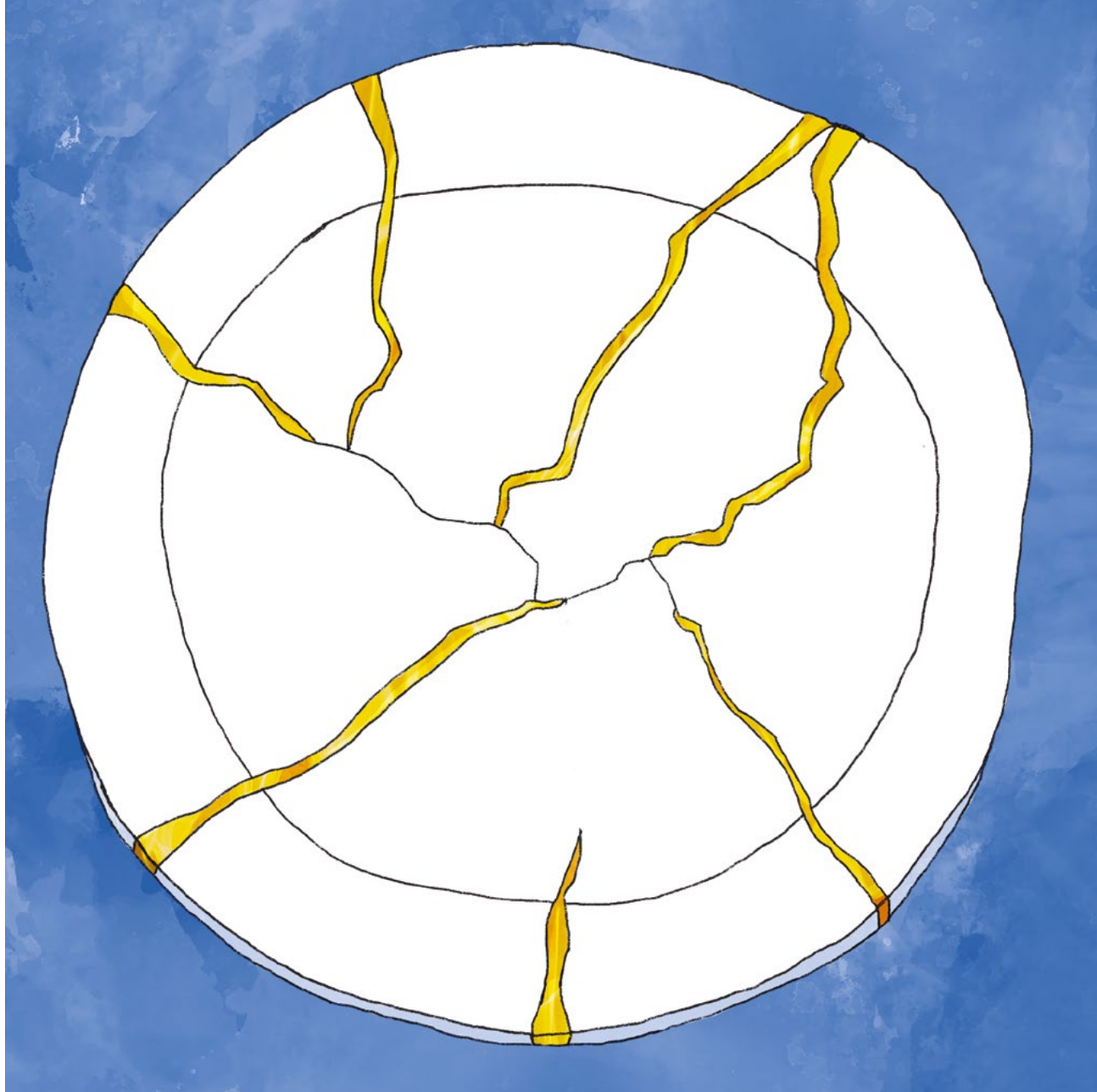

Торгівля людьми – це злочин, що карається Кримінальним кодексом України

Суть поняття «торгівля людьми» визначає Закон України «Про протидію торгівлі людьми», зокрема абзац 15 частини першої статті 1, а саме: торгівля людьми – це здійснення незаконної угоди, об'єктом якої є людина, а так само вербування, переміщення, переховування, передача або одержання людини, вчинені з метою експлуатації, у тому числі сексуальної, з використанням обману, шахрайства, шантажу, уразливого стану людини або із застосуванням чи погрозою застосування насильства, з використанням службового становища або матеріальної чи іншої залежності від іншої особи, що відповідно до Кримінального кодексу України визнаються злочином.

Торгівля людьми – це злочин, відповідальність за який передбачена статтею 149 Кримінального кодексу України (від 3-х до 15-ти років позбавлення волі з конфіскацією майна або без такої).

Торгівля людьми має різні види/форми:

- трудова експлуатація;
- сексуальна експлуатація, використання у проституції та порнобізнесі, в тому числі онлайн;
- примусове жебрацтво;
- примусове втягнення у злочинну діяльність та збройні конфлікти;
- торгівля людьми з метою вилучення органів;
- примусове сурогатне материнство;
- незаконне усиновлення/удочеріння з метою наживи;
- змішані форми, тощо.

Сексуальне насильство, пов'язане з конфліктом/війною (СНПК), включає в себе зґвалтування, сексуальне рабство, примус до проституції, примусову вагітність, примусовий аборт, примусову стерилізацію, кастрацію, тортури геніталій, примусовий шлюб, примусове оголення, погрози сексуальним насильством та примусове спостереження за актами сексуального насильства, та інша форма сексуального насильства, вчинена проти жінок, чоловіків, дівчат або хлопців, яка прямо чи опосередковано пов'язана з війною чи конфліктом. Цей термін також охоплює торгівлю людьми з метою сексуального насильства та/або експлуатації, коли вона здійснюється в умовах війни.

Злочин СНПК є методом ведення війни та частиною навмисної військової тактики, адже переслідує ціль принизити постраждалих, завдати фізичного болю, навіяти страх, осоромити, придушити будь-які можливі прояви опору та непокори. За вчинення СНПК, відповідно до Римського Статуту Міжнародного Кримінального Суду, що недавно був ратифікований Україною, може наставати відповідальність як за воєнний злочин, злочин проти людяності та злочин геноциду.

СНПК має руйнівні наслідки не лише для постраждалих, але й для всього суспільства. Травми від торгівлі людьми, СНПК залишаються на роки, а допомога та реабілітація є вкрай необхідними.

Цей злочин не має строку давності. Повідомити про злочин можна будь-коли — навіть через роки після події.

Керівниця Центру з протидії торгівлі людьми Карітасу Київ Ірина Бойко

Заради доньки я стала сильнішою

історія мами, яка вибралася з пастки трудової експлуатації за кордоном

Війна змусила Олену з п'ятирічною донькою тікати з рідного Лисичанська. Вона мріяла лише про безпеку та нормальне життя для дитини. Проте замість порятунку жінка потрапила в пастку трудової експлуатації за кордоном.

Колючий дріт, страх і безправ'я — все це вона пережила, аби знову обійняти доньку й почати життя спочатку. Ця історія — про материнську силу, людську гідність і шлях до надії.

Ми втекли з донькою від війни, але потрапили за колючий дріт

Я — Олена. Мені 29 років і я мама п'ятирічної Емми. Моя донька — це найдорожче, що залишилося після війни.

Ми жили в Лисичанську. Спочатку наше місто зникло з мапи неофіційно, а потім — буквально. Після місяців без світла, тепла та води, з вибухами замість будильника і дитячим плачем замість тиші — я зрозуміла, що ми мусимо тікати.

Сусід допоміг нам вирватися. Ми проїхали крізь обстріли, страх та смерть. Досі не знаю, як залишилися живі. Проте ми дісталися кордону на Заході України та виїхали до Польщі. Тоді я думала, що у нас починається нове життя.

Я хотіла забезпечити доньці нормальне життя

Спершу я раділа, що опинилася з донькою в безпеці. Нас прихистив знайомий знайомих — пан Володимир. Це був добрий чоловік поважного віку. Він хворів і ледве пересувався, але віддав нам свою кімнату.

Тож я вирішила, що цим шансом потрібно скористатися і бути сильною.

Я хотіла забезпечити доньці нормальне життя та подарувати спокій без повітряних тривог.

Я натрапила на оголошення про роботу — збір полуниці. Здавалося, нічого складного, як я тоді вважала. Подзвонила за вказаним номером — й на тому кінці почула українську мову. Мені пообіцяли гідні умови та чесну оплату. Наступного ранку, залишивши Емму з дідусем Володимиром, вирушила на роботу з надією на краще.

> ***Але все було не так, як обіцяли. Там не було свободи чи людяності. Лише колючий дріт, камери, жорсткий нагляд і страх. Усі працювали без зупинки, бо «роботодавці» лякали штрафами та тим, що взагалі не виплатять зарплатню***

Коли я поверталась додому, руки тремтіли, спина пекла, а серце розривалося, бо весь час, поки я працювала, моя маленька донечка залишалась із майже незнайомим, хворим дідусем. Та вже зранку я знову йшла на роботу, бо нам були потрібні гроші, щоб вижити.

> ***За тиждень умови стали ще жорсткішими: норму збільшили, робочий день розтягнули до 12 годин. Нас перестали годувати, а паспорти відібрали — обіцяли повернути після завершення збору полуниці***

Я пропрацювала ще два тижні, але замість обіцяних 5 500 злотих отримала лише 800.

Врешті я домоглася, щоб мені повернули паспорт — пригрозила їм поліцією. Однак, коли мені віддавали документи, то попередили, щоб я мовчала.

Після цього я повернулася в Україну. Без копійки в кишені. Без віри в себе. Лише з донькою в обіймах. Я була спустошена й не знала, з чого почати.

Я звернулась до Карітас України — саме там мені допомогли та підтримали

В Івано-Франківську мені порадили звернутися до Міжнародного Благодійного Фонду Карітас України — організації, яка допомагає жертвам трудової експлуатації.

Саме там я вперше за довгий час побачила не просто допомогу — я побачила людське, обличчя співчуття.

Ніхто не питав: «Чому ти повірила?» Вони просто слухали. Обіймали. Допомагали — речами, теплом та надією.

Я досі не знаю, як зібрати себе докупи. Але знаю, заради кого варто це зробити — заради Емми. Тепер я точно знаю, що не одна. Бо поруч — ті, хто не дасть згаснути.

За три роки повномасштабного вторгнення 446 осіб отримали від Національної соціальної сервісної служби України статус постраждалих від торгівлі людьми

Мене не зламали

історія журналіста, який півмісяця прожив у полоні росіян

Він — журналіст, актор, водій-далекобійник. Людина з освітою психолога, яка роками вчила інших розуміти світ, а потім змушена була боротися за власне виживання в полоні.

Півмісяця тортур, знущань і принижень не знищили в ньому найголовнішого — жагу жити. Сьогодні він знову в Україні, поступово повертає себе до життя і вірить, що навіть після найтемнішої ночі можна знайти дорогу до світла.

Я їхав до Херсона у відпустку, а опинився в окупації

За свої 45 років я встиг кілька разів змінити професію: працював у медіа, волонтерив та їздив у рейси до Польщі як далекобійник. Маю освіту психолога, тож звик спостерігати, слухати та розуміти. Але те, що я пережив у полоні, не вкладається в жодну теорію.

У січні 2022 я повернувся до Херсона — їхав у відпустку, а опинився в окупації. Брав участь у мітингах, передавав інформацію журналістам та переховувався від росіян. Встиг вивезти дружину, але сам виїхати не встиг. Коли вже «здали нерви», то вирішив тікати через Крим.

Російські окупанти закрили мене в металевому контейнері без води, їжі та туалету

На одному з блокпостів мене спіймали російські солдати. Вони відразу забрали документи та телефон. ФСБ отримало роздруківки з мого телефона — контакти активістів та інформацію про мої дописи в соціальних мережах.

Я почав брехати, що, мовляв, займаюсь акторством, працюю водієм у Польщі, а журналістику давно покинув.

Проте це не допомогло — мене закрили в металевому контейнері без води, їжі та туалету. Потім силовики з автоматами, одягнувши мені мішок на голову та обмотавши скотчем, повезли мене кудись разом з іншими бранцями

Я рахував пісні по радіо, щоб зрозуміти, скільки триває дорога — вийшло приблизно 45 хвилин. Коли мішок зняли, я побачив яму з тілами. Вісім чи десять трупів лежали напівзакопані в землі.

— Хочеш до них? — спитали російські «освабадітєлі».

Я сказав, що не хочу. У відповідь пролунала автоматна черга, і я відчув удар у спину.

Пів місяця мене тримали у підвалі з мішком на голові, прикутим кайданками до буржуйки

Вдень до мене приходив «капітан» для розмов, уночі — «кат» для знущань. Він бив струмом, ногами, принижував.

Це було не просто «вибивання інформації» — це було насильство заради насолоди. Били так, щоб я не помер, але не міг дихати. Мене роздягали та знущались. Я пережив сексуальне насильство.

У такі моменти хочеться зникнути. Розчинитися. Але найбільше я хотів вижити.

Я прокручував у голові свою легенду — як актор повторює свою роль. Казав росіянам, що не знаю української мови, що втратив роботу через «українізацію», критикував українську владу.

Вони повірили. Навіть запропонували «роботу» — вести проросійський телеграм-канал. Я погодився, але одразу увімкнув геолокацію та надіслав скріншот сестрі.

Я знав, що мене шукають і я маю шанс вижити

Стиснувши зуби, я далі грав свою роль. Створював ботів, а своїм катам казав, що телеграм-канал набирає обертів.

Проте щодня я чув, як сюди привозять нових полонених — спочатку вони

кричали, потім — просто стогнали. Згодом я почав переконувати своїх наглядачів, що моя робота принесе більше користі, якщо мене звільнять.

На волі я опинився 25 серпня.

За день до мого звільнення двоє російських силовиків змусили мене з прапором країни-агресора сказати на камеру, що я даю згоду «на співпрацю зі збройними силами Російської Федерації у боротьбі з терористами та бандитами».

Після цього знову вдягнули на голову мішок і на околицях Скадовська посадили на маршрутку. Дістався Херсона, я надав ФСБ деяку незначну інформацію, а потім зрозумів, що вже на підході Збройні Сили України.

Зараз я мешкаю в Одесі — друг надав прихисток мені на своїй дачі, а мій знайомий створив у місті благодійну організацію бранців Херсона. Завдяки цій організації я і дізнався, що можу отримати допомогу в благодійному фонді Карітас України.

Я давно не відчував такої поваги та турботи, як від працівників і волонтерів фонду. Саме тут я вперше отримав те, що мені справді було необхідне: інструменти, щоб знову сісти за кермо вантажівки і вирушити в рейс. І, що ще важливіше, психолога, якому можна довірити свою історію.

Я ще склеюю себе по частинках. Повільно, крок за кроком. Але я живий — і це найголовніше.

Торгівля людьми, як особливо тяжкий злочин, карається Законом України позбавленням волі від 3 до 15 років

(Ст. 149 ККУ)

Нас лякали, що ми нікому не потрібні, але нас знайшли

історія двох дівчат, яких вивезли до «табору» в Криму

13-річну Наталку й 15-річну Ірину вивезли з окупованого Херсона до «табору» в Криму й сказали, що мама від них відмовилась.

У дівчат забрали телефони, заборонили дзвонити додому, і залякували, що вони нікому не потрібні. Але дівчата не повірили і рахували дні до звільнення, підтримуючи одна одну. У той самий час їх шукала мама та волонтери, попри усі труднощі.

Сьогодні сім'я знову разом — вони у безпеці. Навчаються, мріють і точно знають — вони потрібні.

Наталка:

Мені було тринадцять. У Херсоні гули сирени, по вулицях ходили озброєні чужинці, але школа працювала. Все було як завжди — тільки небо стало важким, а вчителька дивилася якось інакше. Одного дня вона сказала, що ми на два тижні поїдемо у табір в Криму.

Ми були виснажені через обстріли та постійний страх за життя, тож я подумала, що це гарна ідея, щоб відволіктися.

Спершу табір здавався цілком звичайним: чисті кімнати, смачна їжа, творчі заняття, дискотеки. Але за кілька днів усе змінилося.

У нас забрали телефони, заборонили виходити за територію, телефонувати додому. А потім сказали, що батьки нас залишили і ми їм більше не потрібні

Іринка:

Мені було п’ятнадцять, коли я опинилась у таборі. Їхати туди я не хотіла — боялася. Мама запевняла, що це безпечно, хоча я не вірила цим словам — у школі вже ходили військові зі зброєю. Потім я дізналась, що наша вчителька давно на одному боці з окупантами.

У таборі я зрозуміла майже одразу, що нас привезли не як гостей, а як заручників. Чужі діти в чужій країні. Нам казали, що ми залишимося у таборі, бо «нікому не потрібні».

Щовечора я плакала в подушку, бо не знала, де мама, чи жива вона, чи пам’ятає про нас.

Наталка:

Я почала рахувати дні — нігтем шкрябала риски на шафі біля ліжка. Так само, як роблять в’язні у фільмах. За моїми підрахунками, ми провели сто днів без мами, без новин, зі страхом, що вона за нами не приїде.

Потім діти почали зникати. Їх забирали, але не казали, куди. Хтось казав, що дітей забирали до прийомних сімей, а інші говорили, що їх вивезли вглиб Росії. Нас з Іринкою не забирали, але ми постійно жили в страху цього очікування

Іринка:

А тим часом мама нас шукала. Вже коли Херсон звільнили, вона з волонтерами виїхала через треті країни у Крим. Їхала, не знаючи навіть точно, де ми. Але все ж знайшла і забрала мене додому. Той момент важко описати словами — я плакала від щастя. Мені просто хотілося притулитися до мами і більше ніколи її не відпускати. Наталку забрати тоді не вдалося, але ми вірили, що повернемося по неї.

Наталка:

Коли Іринку забирали, ми всі мовчали — раділи і заздрили одночасно. Потім волонтери приїхали й по мене.

Зараз ми живемо у маленькому містечку на Хмельниччині. Іноді я ще прокидаюся вночі — мені здається, що я знову таборі. Але бачу маму поруч і знову засинаю.

Іринка:

Зараз я ходжу сама лише до школи, бо боюсь надовго та далеко відходити від мами — навіть в магазин з нею ходжу. Мрію працювати в IT-сфері. До того як потрапити в табір, у мене був телефон, і я дивилась уроки на YouTube, але, оскільки в таборі його відібрали, я не могла далі навчатись.

Але потім я познайомилася із людьми із благодійного фонду Карітас України. Вони просто прийшли і запитали: «Що тобі потрібно, щоб знову мріяти?»

Тепер у мене є особистий ноутбук. Я знову вчуся і вірю, що у мене все вийде.

Наталка:

Мені у фонді теж допомогли — не тільки технікою. Там мене вислухали. І не як волонтери, а як друзі. Фонд Карітас-Хмельницький став місцем, де ми знову відчули себе дітьми, а не жертвами. У нас не питали зайвого, а просто тепло та по-людськи допомагали.

Там, у Криму, нас лякали, що ми нікому не потрібні, але це неправда — нас знайшли і не забули.

Більше половини виявлених постраждалих - внутрішньо переміщені особи.

Дані Карітасу України

З пекла до свободи

як 18-річна українка вирвалася з сексуального рабства

Її шлях починався з окупованого Херсона, а пролягав через підвали, страх і рабство в Європі та Азії. Але сьогодні вона знову в Україні — жива, вільна, сильна.

Ця 18-річна дівчина пережила сексуальне рабство, втечу, депортацію й віднайшла себе завдяки людській підтримці. І тепер мріє не про втечу — а про сцену, дітей і власну школу танцю.

У серпні 2022 року моє життя розділилося на «до» і «після»

Через війну та окупацію рідного міста, я змушена була залишити Херсон і поїхати на захід України — до тітки, яку бачила лише раз у дитинстві. Батько пішов на фронт, мама залишилася з важкохворою бабусею на окупованій території. Я відчувала себе покинутою, розгубленою й наляканою, але розуміла: маю триматися.

Мріяла вступити до коледжу та стати бухгалтером. Але для того, щоб хоча б трохи заспокоїтися і відволіктися від тривог, пішла на заняття з хореографії.

Танці завжди були моєю віддушиною — я мала чудову пластику ще з дитинства, а сцена мене заворожувала. Згодом з'явилася мрія: зробити танці не просто захопленням, а професією, яка зможе дати мені гідне життя.

У 18 років я полетіла до Амстердаму, щоб виступати в клубі

Після мого 18-річчя вчителька хореографії запропонувала підзаробити під час літніх канікул. Пообіцяла, що я зможу виступати в клубі в Європі й отримувати 1500 євро на місяць. Я довіряла їй повністю.

Контракт на сім сторінок здавався легальним, а дрібний шрифт не викликав підозр. Вона взяла на себе всі витрати: від паспорта до дороги. Я не бачила причин сумніватися

У листопаді 2023 року я прилетіла до Амстердама. Там мене зустрів незнайомець, відвіз до клубу, поселив у підвальне приміщення разом із кількома дівчатами.

> ***Виходити з будівлі було заборонено. Нас навчали «правилам» — усе було жорстко, майже як у в'язниці. Усі документи й телефон забрали «на зберігання». Я працювала без вихідних, погано та мало їла, а наприкінці місяця отримала лише 30% зарплати — вирахували начебто за проживання й харчування***

Мені «дали вибір»: надавати сексуальні послуги іноземцям або ніколи не повернутися додому

Згодом мені сказали, що я можу отримувати 80% заробітку, якщо погоджуся працювати в «консумації». І я погодилася.

Мене з двома іншими дівчатами перевезли до великого будинку за містом.

> ***Там не було зарплати — була лише примусова робота, насильство, страх і постійні побої. Я почала втрачати себе. Врешті, коли на моєму тілі зникли синці, мені «дали вибір»: надавати сексуальні послуги або ніколи не повернутися додому***

Нас змушували працювати з іноземцями та постійно перевозили в інші країни та міста. Клієнти щоразу були нові. Я втратила відчуття часу — не розрізняла, де день, а де ніч. Не знала, який день тижня.

Одного разу мене привезли до Китаю. На одній із заправок я зібрала всі сили й втекла. Мене затримала китайська поліція, бо я не мала при собі документів, та депортувала в Україну.

На залізничному вокзалі в Києві я побачила постер про протидію торгівлі людьми і подзвонила за вказаним номером. Так я потрапила до фахівців фонду Карітас-Київ. Мене прийняли, наче рідну. Допомогли з житлом, навчанням, відновленням документів.

Я отримала психологічну та юридичну допомогу, а ще — навчання зі започаткування власної справи. Тепер мрію відкрити школу хореографії для дітей.

Знову бачу маму, обіймаю бабусю — вони евакуювалися. Я живу, відчуваю, дихаю. А ще — волонтерю та беру участь у заходах фонду, на яких розповідаю свою історію, щоб інші люди не потрапили в ту ж пастку, в якій опинилася я.

Це була дорога з пекла до свободи. І я вдячна за шанс повернути собі себе.

Торгівля людьми - це використання людини як товару в Україні і за кордоном

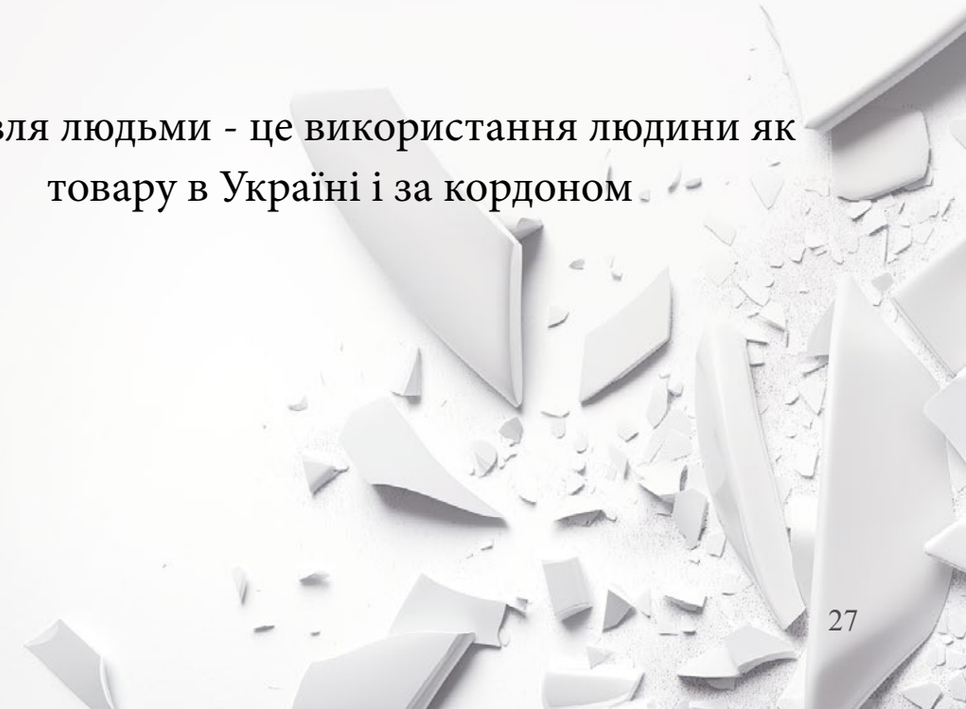

Шість років я була рабинею в Росії

історія жінки, яка вирвалася з трудового рабства, та будує нове життя в Україні

55-річна жінка з Донецька шість років перебувала в трудовому рабстві в Росії. Після окупації вона виїхала до Тули, де потрапила до трудового рабства. Її змушували працювати без вихідних, позбавили документів і вибору, але вона змогла втекти.

Сьогодні вона відновлюється завдяки допомозі фонду Карітас України, працює і будує нове життя з вірою, що повернеться до українського Донецька.

Окупація забрала у мене майже все: знайомий світ, свободу, спокій

Мені 55 років. Колись я жила в Донецьку — місті, де проминуло моє життя: навчання, робота, кохання, сім'я. У мене були мрії, плани, буденна турбота про завтрашній день. Але війна все перекреслила.

У 2014-му в моєму місті вперше загриміли постріли. Стало страшно. Донька з маленькою онукою виїхали до Чехії, а я залишилась. Не могла покинути рідний дім. Думала — все минеться. Але не минулося. Окупація забрала майже все — лишилось тільки житло, за яке доводилось платити шалені гроші в рублях.

Страх за своє життя і надія побачити доньку змусили мене виїхати

Минав третій рік окупації, здоров'я ставало гіршим. Медична допомога — недосяжна, а потрібні ліки було знайти нереально. Виїхати не було куди: евакуацій не проводили, «зелені» коридори закриті. Хтось зі знайомих порадив їхати до російської Тули, нібито звідти можна пробитись далі — до Європи. Я вагалась, але страх за своє життя і надія побачити доньку перемогли.

У фірмі, до якої я звернулась, пообіцяли, що нададуть житло, роботу, виготовлять документи, щоб поїхати в ЄС. Я повірила.

Мені сказали, що буду працювати у магазині або на складі, що зможу заробити, накопичити і нарешті вирватись. Але це була пастка. Так почалося моє рабство, яке тривало шість років

Ми працювали по 12–14 годин на добу, без вихідних. Їжі було обмаль, з часом — ще й почали вимагати плату за житло. Працювали, як мовчазні тіні. Нам заборонили виїжджати з міста. Іноді нас вивозили в Україну, щоб поставити штамп у паспорт, і знову повертали назад.

Поступово нас позбавляли всього — вибору, гідності, імені. Через рік мені видали російський паспорт — я не мала вибору. Таємно зберігала український закордонний паспорт — як єдину ниточку, що вела до свободи.

Одного дня я вирішила, що з мене досить

Медичної допомоги не було зовсім. Я часто хворіла — тіло не витримувало. Страх з'їдав мене зсередини. Життя було мовчазним криком. І тоді, одного дня, я вирішила, що з мене досить: або я вирвусь, або залишуся тут назавжди.

Коли нас знову вивозили, щоб проставити штампи в паспортах, мені вдалося на кордоні непомітно пересісти на інший автобус — той, що їхав до Чехії через Білорусь. У сумці я зберігала українські документи — з ними змогла пройти всі контрольно-пропускні пункти. Я їхала і не вірила. Серце билося так сильно, що думала — це почують.

Я дісталася до доньки. У Чехії я почала лікуватись, відновлюватись і просто жити, але сум за рідною країною не давав спокою. У 2023 році я повернулась на батьківщину та оселилась у Тернополі.

Зараз я працюю і оформлюю статус особи, яка постраждала від торгівлі людьми. Бо те, що зі мною було — це не просто важка робота. Це була неволя

Але я вижила. Я вірю, що найгірше вже позаду. У Тернополі я познайомилася з неймовірними людьми — працівниками фонду Карітас України. Вони

допомогли мені з лікуванням та відновленням зору, який після цих подій дуже погіршився.

Тепер щодня я будую нове життя — з вдячністю, вірою та надією, що закінчиться війна і я знову повернуся у свій український Донецьк.

«Торгівля людьми є відкритою раною на тілі сучасного людства»

Папа Франциск

Я подарувала життя там, де смерть чатує на кожному кроці

як 34-річна українка народила сина в неволі

«Я не знаю, як моє серце та тіло витримало – я вижила там, де не виживає людяність», — каже 34-річна українка, яка, перебуваючи у полоні бойовиків так званої «ДНР», народила сина серед тортур, голоду й принижень.

Історія цієї жінки — не просто свідчення жорстокості війни, а приклад незламності материнського серця, що бореться за кожен подих дитини навіть у найжахливіших обставинах.

Бойовики вважали, що я – шпигунка та зрадниця

Весною 2021 року я була на четвертому місяці вагітності. Разом з чоловіком ми жили в Маріуполі та чекали на другу дитину. Хотіла заїхати до Донецька, щоб владнати справи з квартирою, яку продала. Тоді мене й схопили бойовики так званої «ДНР». Тож замість радості материнства на мене чекали тюрми, катування та погрози вбити дитину ще в утробі.

Бойовики вважали, що я – шпигунка та зрадниця.

У катівні «Ізолятор», де я опинилась, не було навіть світла – мене оточували лише бетон і обрізана пляшка замість туалету. Там били за те, що не знала гімну «ДНР», а на прогулянку виводили з мішком на голові. Змушували прибирати, мити, працювати. Я щодня боялася, що мій малюк не витримає

Потім мене перевезли до Донецького СІЗО у барак для жінок з дітьми, більшість з яких сиділи за вбивства. Наглядачка-снайперка навмисне розповідала, яким чином та скільки вже вбила українських військових.

Страх не відпускав ані вдень, ані вночі. Я їла зіпсовану кашу, бо знала: дитині треба сили. Я молилась, щоб він рухався, аби відчувала, що він живий

Коли почалися перейми – мене поклали у відділення для хворих на коронавірус

На 26-му тижні вагітності почались перейми, тож мене забрала «швидка» та відвезла у відділення для хворих на коронавірус.

За деякий час ковід виявили і у мене, але лише за два тижні після позитивного тесту почали лікувати. І навіть тут я була під наглядом озброєних охоронців, які навіть до туалету водили під автоматом

Але він народився! Мій маленький, але сильний Леонід. Його ім'я означає «син лева». Він — мій лев. Моя причина триматися.

Я підписувала будь-які «зізнання», благала про обмін заради сина, аби нас тільки відпустили.

Після так званих «судів» мені винесли «вирок» — 10 років позбавлення волі, але відтермінували цей термін до 14-го дня народження сина.

Після полону наша сім'я переїхала на Західну Україну, де я почала маленький бізнес

Вже у грудні 2022 року — після 19 місяців пекла — я разом з дитиною змогла вибратися з полону та повернутись до чоловіка. Одразу після цього ми переїхали на захід України.

На новому місці зіткнулись із труднощами. Мені порадили звернутися до

благодійного фонду Карітас України — організації, яка допомагає людям, що постраждали від торгівлі людьми.

Саме цей фонд допоміг мені відчути себе живою, адже фонд надав ресурси, підтримку та віру. Завдяки їхньому гранту я придбала швейну машинку і почала виготовляти прикраси для волосся.

Я вже маю маленький бізнес. І кожен стібок — це мовчазне «дякую» за те, що ми вижили».

Проте я не забуду та не пробачу Росії ті дні, що провела у полоні. Однак вірю, що дочекаюсь дня, коли українська мати більше не народжуватиме під автоматом.

Війна мине, життя триває!
Бережіть себе і своїх рідних!

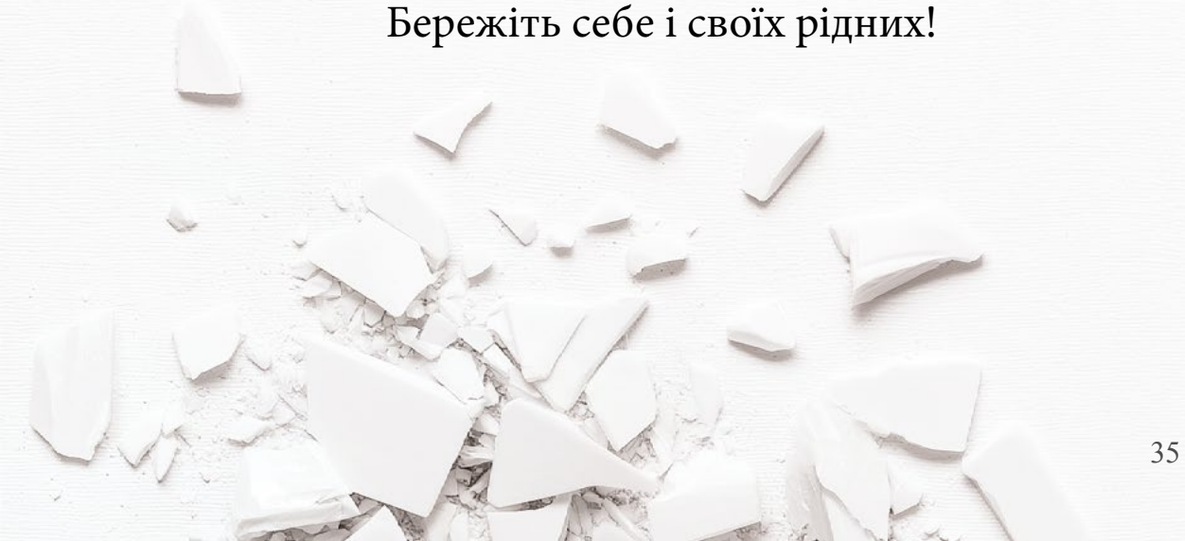

Мене змусили жити не своїм життям. Тепер я повертаю своє

як 12-річна дівчинка вирвалася з примусового жебрацтва і знову мріє

Каті — 12 років. Її дитинство минало на ринку з картонкою в руках і приниженням усередині. Мама змушувала її жебракувати, а потім забирала всі гроші.

Але навіть тоді Катя мріяла не про їжу, а про нормальне дитинство. Сьогодні вона в інтернаті, де знайшла друзів і може бачитися з бабусею. А завдяки Карітасу України отримала все необхідне для навчання, але найголовніше — можливість мріяти та будувати нове життя.

Мама часто мене била і змушувала жебракувати на ринках

Я — Катя. Мені 12 років. Я з Луганщини, але вже понад рік живу в Києві, бо війна змусила нас втекти з рідного дому. До цього я жила з мамою та 70-річною бабусею, яка ледве може ходити. А мама...

Мама не надто доглядала за мною — часто била і вживала алкоголь. Все, що я пам'ятаю, це як вона постійно казала: «Проси більше грошей, бо інакше нам не вижити». Вона брала мене з собою на ринки, де ми стояли з картонкою, на якій було написано, що нас обікрали, і просили гроші у перехожих.

Згодом мама помітила, що люди частіше дають гроші, коли я стою одна. Тож наказала мені «працювати» самостійно, хоча я дуже не хотіла і соромилася. Потім мати приходила і забирала всі гроші, які я заробила таким чином

Я завжди чекала вечора, сподіваючись, що мама на ці гроші купить їжу. Але усі гроші вона пропивала, а ми з бабусею лишалися голодними.

Коли правоохоронці відвезли мене в інтернат — я зраділа

Часто ходила в брудному одязі, бо мама навіть не думала про те, щоб дати мені чистий. Школу майже не відвідувала та ніхто й не запитував, чому я не ходжу. Я навіть не знала багатьох слів, на відміну від інших дітей. Жила сама по собі, бо ніхто про мене не турбувався, а мама часто била й ображала за те, що я приносила мало грошей.

Одного разу мене забрали правоохоронці, коли я просила милостиню. Я їм сказала, що це не я придумала так «заробляти», а мама мене змушувала. І вони відвезли мене в інтернат. Це було страшно, але я була рада, бо хоч там могла нарешті відпочити та поїсти.

Уперше за довгий час відчуваю себе нормальною дитиною

Зараз я в школі-інтернаті — все змінилося. Я знайшла подруг, часто бачуся з бабусею. Але найбільше радію тому, що не повинна жебракувати.

Добрі люди з благодійної організації Карітас України подарували мені чудовий одяг, різні ручки, олівці, зошити, книжки. Привезли нам з бабусею їжу і навіть цукерки та фрукти. Я їм дуже вдячна.

Не знаю, що буде з мамою — вже давно її не бачила. Досі не можу забути все те, що було, але вперше за довгий час відчуваю себе нормальною дитиною і мрію про хорошу роботу, на яку я зможу влаштуватись, коли виросту.

Діти - найбільш вразливі до ризиків
торгівлі людьми під час війни.
За даними Карітас України, приблизно
10 % серед усіх постраждалих - це діти!

Я вижив.
І поки живу — йтиму далі

історія чоловіка з Авдіївки, що пережив трудову експлуатацію та сексуальне насильство в полоні

30-річного Остапа схопили посеред вулиці російські військові. Його запроторили у катівню, де полоненого били, ґвалтували та змушували до рабської праці. Він бачив яму, повну тіл, і думав — це кінець.

Але Остап вижив. Попри інвалідність він живе, лікується й крок за кроком повертається до життя. Це історія людини, яку не зламали — хоча зробили все, щоб вона зникла.

Я жив простим життям, поки не зустрів військових з «ДНР»

Мене звати Остап. Справжнє ім'я — інше, але я поки не готовий озвучити його публічно. Та історія, яку я хочу розповісти, — болить, стискає горло, змушує прокидатися вночі в холодному поту. Але я знаю, що мовчання — ще страшніше.

Я народився і виріс в Авдіївці, що на Донеччині. У 2014 році моє життя було простим і зрозумілим: я працював на будівництві, разом із другом Сергієм зводив багатоповерхівку. Ми мали мрії, працювали власними руками, будували не лише стіни, а й своє майбутнє. Не шукали конфліктів, просто жили.

Одного ранку, як завжди, ми йшли на роботу. Біля під'їзду нас перестріли троє чоловіків у військовій формі. Один із них — не промовивши і слова — направив мені в обличчя пістолет. Вони були місцевими — з так званої «ДНР». В їхніх очах не було нічого: ані страху, ані сумніву, ані жалю.

У мене відібрали все — документи, гроші, зароблені важкою працею. Сергій

почав сперечатися, не зміг змовчати. І тоді пролунав постріл. Його вбили на моїх очах. Без пояснень, без вагань.

Мене назвали «наводчиком» і вивезли до катівні

Мене закували в кайданки і вивезли на «яму» — так називали катівню в селі Піски. А далі все було, наче в тумані…

На так званому допиті сказали, що я «наводчик».

> ***Мені вибили автоматом зуби, добили ногу, яка раніше була травмована. А потім сказали, що тепер я буду їхнім рабом. Мене вивезли копати бліндажі. І щоб вижити, я працював, попри шалений біль. А ввечері знову був «допит». Кати не зупинилися навіть тоді, коли на моїх пальцях не залишилось нігтів***

Потім сталося те, про що мені досі дуже важко розповідати. Мене, прив'язаного до стільця, зґвалтували семеро кремезних чоловіків. Вони сміялися, жартували, робили зі мною, що хотіли, таке, що не вкладається в голові нормальної людини.

Я перестав бути собою в той момент. Мені здалося, що я зник.

На четвертий день один із них вивів мене до лісосмуги, де була яма з численними тілами. Я подумав: «Ось воно, кінець». Але він просто сказав: «Валі атсюда».

Мене відпустили і якимсь чином я добіг до Авдіївки

У 2022 році нас з мамою евакуювали до Чернівецької області. Зараз ми живемо в шелтері в Чернівцях. Я маю третю групу інвалідності — пошкоджений опорно-руховий апарат, пересуваюся на милицях. Для довших маршрутів маю електросамокат для людей з інвалідністю. Але довго не міг ним користуватися — не було акумуляторів. Акумулятори були моєю мрією, бо це означало вільне пересування.

Цю мрію втілили у життя благодійники з фонду Карітас-Чернівці. Тепер я можу самостійно рухатися містом.

А ще я отримав психологічну підтримку: консультації, теплі слова та простір, де можна бути собою, не боячись осуду. Мене також залучили до медичного проєкту, де я можу отримати необхідні консультації від лікарів. Це дуже важливо для мене — не тільки як для людини з інвалідністю, а і як для людини, яка вчиться заново дихати.

Я не знаю, чи зможу колись створити сім'ю, чи зможу повністю довіряти людям. Але знаю одне: я вижив. І поки живу — буду йти далі. Навіть якщо повільно, навіть якщо боляче. Крок за кроком.

Торгівля людьми - це порушення прав людини, її свободи та гідності

Минуле не зламало мене

17-річна дівчина, яка вижила у полоні росіян, відкрила бізнес, що зігріває інших

Її — 17-річну дівчину — витягли з дому, бо знайшли в телефоні фото українського військового. Її били, замикали в камері, змушували виносити тіла загиблих. Та вона вижила. Сьогодні ця дівчина виготовляє ароматичні свічки, будує бізнес і сім'ю — і в кожному полум'ї її свічок палає не лише вогонь, а й доказ: її не зламали.

Мені було 17 років, коли почалося повномасштабне вторгнення

Я тоді жила у Мелітополі з мамою, братом і двома сестрами. Ми намагалися не панікувати, хоча вже було страшно — місто зайняли російські війська, почалися обшуки й «чистки».

В один із таких днів до нашого будинку увірвалися люди у формі. Вони перевертали речі, ламали меблі, нишпорили по шафах. Їх не цікавили ані наші страхи, ані наші сльози — тільки техніка, особисті речі й будь-які натяки на «проукраїнську позицію».

Вони знайшли в моєму телефоні фотографію українського військового.

Мене били, принижували та погрожували

Цього виявилося достатньо, щоб силоміць витягти мене з дому, посадити у військову машину і повезти до комендатури. Там мене били, принижували, погрожували. Допит тривав вічність. Я плакала і благала відпустити, але ніхто мене не чув.

Після допиту мене замкнули в камері разом із десятками інших затриманих. Ніч була холодною, моторошною. Вранці нам дали

трохи води — і все. Потім нас, як худобу, заштовхали в машину й повезли до моргу. Там стояла інша вантажівка — із тілами солдатів. Російських. Нас змусили виносити трупи голими руками

Це було пекло. Кров, сморід, відсутні кінцівки… Я ледь трималась на ногах. Але автомат, націлений на мене, тримав мене при свідомості.

Так тривало кілька днів. Одного ранку я втратила свідомість. Останнє, що пам'ятаю — чиїсь голоси, прохання: «Вона ж дитина. Пожалійте її». І, дивом, мене відпустили.

Я змогла відновитися та відкрила власну справу

Мама зібрала останні гроші — двісті доларів — щоб вивезти мене з окупації. Нас перевіз приватник, і я опинилася на заході України. Тут я вперше за довгий час знову відчула себе людиною.

Працівники фонду Карітас України стали моїм порятунком. Вони не лише допомогли мені з житлом і грошима, а й дали головне — підтримку й віру в себе. Завдяки їм я змогла відновитися, отримати психологічну допомогу, і навіть здійснити те, про що колись навіть боялася мріяти, — відкрити власну справу.

Тепер я виготовляю ароматичні свічки. Мені подобається створювати тепло — буквально й символічно. Мій дім пахне лавандою, корицею, м'ятою. І щоразу, коли я запалюю одну зі своїх свічок, я відчуваю, що минуле не зламало мене. Я вижила. Я відновилась. Я почала нове життя. А ще зустріла своє кохання — нещодавно ми побралися і тепер будуємо свою сім'ю.

Щороку в рабство
потрапляють 600-800 тис. осіб.

Держдепартамент США

Цей показник значно більший
і дорівнює 4 млн!

Центр безпеки людини

15 місяців полону не зламали мою гідність

65-річна українка розповіла
про своє життя після полону

«Я дуже хочу додому. Не просто до місця на карті, а до себе — у рідний дім. Але поки — не можу. Бо навіть у снах мене досі душить звук тюремних замків і холод сирого підвалу», — каже 65-річна мешканка Донеччини.

Вона понад рік провела у катівні так званої «ДНР». Її засудили на 10 років — лише за те, що вона не приховувала свою проукраїнську позицію. Вона витримала тяжку працю, голод, приниження, допити — і вижила.

Сьогодні вона працює медсестрою у Хмельницькому, облаштовує новий дім і цінує найважливіше — життя поруч з родиною та свободу.

Усе змінилося в одну мить, коли з'явилася так звана «ДНР»

До війни ми з чоловіком будували дім на Донеччині, ростили дітей. Я працювала в лікарні — віддала медицині майже 40 років. Усе змінилося, коли з'явилася так звана «ДНР».

Мешканців одразу почали грабувати: виносили все цінне з будинків, забирали автівки. Люди по-різному реагували: хтось утік, хтось пішов на службу до «мультяшної влади», а хтось, попри страх, залишився справжнім українцем.

Наші сини завжди були щиро проукраїнськими. І всі про це знали. Уже на другий день після «зміни влади» їх заарештували.

Комендантом нашого міста тоді призначили колишнього в'язня, місцевого наркозалежного. Колись ми рятували його дружину, і тоді він сказав мені:

«Я твій боржник».

Наша родина продовжувала допомагати ЗСУ

Я побігла до коменданта просити за синів. Увечері хлопців відпустили. І ми, не приховуючи, всією родиною продовжили допомагати українській армії.

Одного дня прийшли вже за мною. Забрали до заводу «Ізоляція», переобладнаного під в'язницю. Посадили в підвал — сире, темне приміщення, де були лише нари і стіл, на який зранку та ввечері кидали якусь кашу й чай.

Тиждень я була там зовсім сама, а потім мене перевели до камери. Там я познайомилася з іншими жінками — такими ж бранками, як і я.

> ***Щоранку нас виводили на роботу — ми прибирали величезну територію колишнього заводу. Чи було це легко для жінки, якій вже за 60 років? Звісно, що ні. Але доводилося працювати нарівні з молодими. Наглядачі стежили, щоб ми працювали без відпочинку***

Жінок не били, але натомість використовували інші методи — принизливі, жорстокі, такі, про які важко не те що говорити — згадувати.

> ***Психологічно ламали. Давили. Мордували мовчанням і приниженням***

Згодом почали водити мене на допити — вважали шпигункою. Звичайно, я цього не визнавала. Але й не приховувала, що я за Україну та легітимну владу. Вони називали мене «укропкою».

> ***Засудили на 10 років — лише за те, що я українка і не соромилася цього сказати вголос.***

Син сказав, що я у списках на обмін

Зрештою мене перевели до СІЗО та дали телефон. Я змогла надіслати синові фото вироку — і почула: «Ти в списках на обмін».

Після 15 місяців тяжкої праці, нескінченних допитів і цькувань — настав той день. Здавалося, я чекала його цілу вічність. Не могла повірити очам, коли побачила на блокпосту український прапор.

Після реабілітації я приїхала до Хмельницького, де вже чекали рідні та новий дім. Я приїхала в тюремній формі та старих черевиках. Все починалося з нуля. Але найважливіше вже було зі мною — моя родина. І той Новий рік, коли ми сиділи разом за столом, був найщасливішим у моєму житті.

У Хмельницькому мене підтримали фахівці фонду Карітас України: допомогли з реабілітацією, а в рамках проєкту з протидії торгівлі людьми — забезпечили побутовою технікою для облаштування нового житла.

Тепер я працюю медсестрою, живу з чоловіком, поступово облаштовую новий дім — і себе. І знаю точно: найбільше щастя — це бути поруч із тими, кого любиш.

У 127 країнах світу фіксуються випадки торгівлі людьми. І Україна є лідером Східної Європи за кількістю постраждалих.

Дані ООН

Вірю, що війна скінчиться і ми з мамою знову зустрінемося

історія підлітка з Херсона, який вирвався з окупації

Вони приходили двічі на тиждень. Розділяли його з мамою по кімнатах і знущались. Погрожували вбивством. Артуру вдалося виїхати, маму — не відпустили.

Зараз хлопець у безпеці — він ходить до школи, мріє про університет та щовечора чекає дзвінка від мами. Він вірить, що зможе побачити та обійняти її знову. І сказати: «Ми вдома. Війна скінчилася».

Я не думав, що людина може навчитися терпіти те, що важко навіть уявити

Мене звати Артур, мені 17. Але іноді здається, що я вже прожив половину життя. Наче кожен день і ніч страху, болю, тиші та тривог записуються мені в паспорт дорослості.

Я жив у Херсоні з мамою. Скромно, як багато хто: квартира, школа, звички, плани на завтра. Іноді я дратувався на маму через дрібниці, а вона — вічно переживала, чи не забув я шапку. Жили звичайним життям. А потім почалася війна — прийшли «визволітєлі». Наше життя не просто змінилося — воно зламалося.

Спочатку — гучні вибухи, нескінченні колони техніки, люди у військовій формі. А потім — важкі кроки в під'їзді. У двері не стукали — їх виламували.

Погрожували зброєю, перевертали все в хаті, забирали речі, їжу, спокій. Потім вони почали приходити регулярно — двічі на тиждень. Завжди зненацька

За маму я переживав сильніше, ніж за себе

Я ніколи не думав, що людина може навчитися терпіти те, що важко навіть уявити. Але страх за маму був сильніший, ніж страх за себе.

«Росіяни казали мені, що вб'ють маму, а їй — що вб'ють мене. По кілька чоловіків заходили і закривалися з нами в різних кімнатах. Знущались. А потім — мінялися»

Я чув її голос, плач, крики. Вона — мої. Ми перестали бути просто матір'ю і сином — ми стали заручниками у власному домі та житті.

Я зламався не тоді, коли вони вперше підняли на мене руку. І не тоді, коли відібрали мої речі, мою гідність, моє тіло. Я зламався, коли мама сказала мені: «Ти мусиш поїхати. Жити. Навчатись. Я залишусь — так буде краще».

Мене випустили, а маму — ні

Я їхав у евакуаційній колоні, дивлячись у вікно і боячись думати, що бачив обличчя мами востаннє. Доїхавши до тітки в Чернігів, я відновив документи, а тоді відправився до бабусі в Тернопіль.

Тут спокійно: люди питають: «Як справи?» — і це не викликає паніку. У Тернополі я отримав чималу допомогу від Карітасу України. Нам, як вимушеним переселенцям, надали спочатку продуктові набори, а потім, дізнавшись мою історію, запропонували підтримку від проєкту з протидії торгівлі людьми.

Я отримав психологічну та юридичну допомогу, але головне — людську підтримку. Завдяки цьому я знову сів за парту та мрію вступити до університету.

Херсон уже визволили, але постійно продовжують обстрілювати. Мама досі там…

Я не знаю, що з нею, бо ми рідко спілкуємось. Але щоразу я чекаю дзвінка так, як колись чекав тиші у коридорі. Коли вона дзвонить — я живий, коли мовчить — серце стискається. Я мрію про квартиру, де ніхто не ламає двері. Мрію побачити маму та обійняти її. І просто сказати: «Я вдома. Ми вдома. Війна скінчилася»

Будь – хто може пережити сексуальну експлуатацію.
Ніщо не може виправдати насильство. Не мовчіть!
Ви маєте право на безпечне життя без страху
і на гідне майбутнє

Мене перетворили на раба!

як чоловік із Херсонщини вижив у російському полоні та почав нове життя в Одесі

«Те, що я пережив, неможливо забути», — каже 48-річний чоловік, який потрапив у полон до російських військових. Його били на очах у брата з інвалідністю, позбавили документів, примусили важко працювати та залишили без зв'язку зі світом.

Йому вдалося вибратися завдяки дружині, яка зібрала викуп. Усе, що в нього було — зруйнували, але чоловік зміг почати нове життя завдяки реабілітації та допомозі благодійного фонду.

Я не думав, що у 21-му столітті таке можливо

Ми проживали на Херсонщині. З приходом росіян, моїй дружині вдалося виїхати до Одеси, а я залишився з братом — він має інвалідність, тож залишити його одного в окупації я просто не міг. Тоді я ще не знав, що цей вибір змінить моє життя назавжди.

Я працював у місцевому самоврядуванні, а потім – у пожежній частині, де, мабуть, і став мішенню для російських військових.

Того ранку, 13 жовтня 2022 року, я почув стук у двері. Мені здавалося, що це черговий обшук, але, коли вони зайшли, я вже зрозумів, що це не так.

Тортури почалися одразу — вони били мене гумовими кийками так, що це навіть уявити складно. Били на очах у брата, який дивився на це з жахом, сидячи на колісному кріслі і не маючи змоги щось вдіяти. Потім у мене забрали паспорт і відвезли на «підвал». Це був початок справжнього пекла

Я не знаю, як все це витримав — кожен удар по тілу відчувався, як останній. Мені переламали ребра і примусили стояти в камері — ноги мене не тримали, але якщо я падав — мене били ще сильніше.

Це був справжній кошмар — мені не давали ані води, ані їжі. Найгірше було те, що я не мав жодної можливості зв'язатися з дружиною або братом. Я не знав, чи живі вони

Кожен день в полоні здавався вічністю

Мене разом з іншими полоненими примушували виконувати важку роботу – копати траншеї, прибирати територію, розвантажувати вантажівки. Все це чергувалося з постійними допитами. Російські силовики сказали, що загубили мій паспорт, що ще більше ускладнювало моє становище та зменшувало шанси вибратися з цієї пастки.

Полонені розповідали, що окупанти час від часу дзвонять до рідних і пропонують їм викуп. Одного разу такий дзвінок зробили і моїй дружині, але про це я дізнався вже пізніше.

Моя дружина зібрала всю вказану суму і сталося диво – мій паспорт знайшовся. Мене відпустили на волю.

Коли мене відпустили — я відчув жах та полегшення одночасно

Мені вдалося проїхати повз блокпости, а далі — через Крим, Латвію, Литву і Польщу — дістатися до України. Я дістався додому, але вже не тою людиною, якою був до полону. Усе всередині мене змінилося.

Я приїхав до дружини в Одесу, бо не міг повернутися в рідне містечко на Херсонщині — боявся знову потрапити у полон. Брат залишився вдома — він не хоче виїжджати, але ми знайшли соціальну працівницю, яка за ним доглядає.

Тут, в новому місті, я намагаюсь почати нове життя. Ми орендували порожню квартиру, де не було ані посуду, ані техніки. Нам зі всім цим допоміг Карітас-Одеса — фонд придбав мікрохвильовку, мультиварку, посуд... Вони

дійсно стали для нас рятівною паличкою у той момент, коли ми не знали, як далі жити.

Але найважливіше – вони допомогли мені з лікуванням та реабілітацією, адже у полоні стан мого здоров'я значно погіршився. Зараз я намагаюся адаптуватися, робити щось корисне, допомогати брату, хоча вже не можу йому бути тим опікуном, яким я був раніше.

Працюю спеціалістом з земельних питань в агрофірмі і з усіх сил намагаюсь повернутися до нормального життя. Хочу вірити, що це ще не кінець моєї боротьби — я по собі знаю, що почати нове життя – це важко, але можливо. І я буду боротися за своє місце в цьому світі.

Торгівля людьми - це сучасне рабство
і сором XXI століття!

Я стала служницею у чоловіка з чату знайомств

історія жінки, якій вдалося втекти з трудового рабства

Коли почалась війна, вона не мала куди йти. Не хотіла бути тягарем для рідних — і прийняла допомогу від незнайомця з чату знайомств. Замість порятунку — опинилася в пастці.

Але вона змогла втекти і врятувати сина. Її історія — про силу, материнську відвагу і другий шанс на життя.

Я мала рятувати свою дитину, тому переїхала разом з ним на Прикарпаття — до чоловіка з чату знайомств

За півроку до початку повномасштабної війни я пішла від чоловіка. Наші стосунки зруйнувались остаточно — зневага, крики, образи. І все це чув мій син від першого шлюбу. Він дратував мого чоловіка навіть своїм існуванням — чоловік так і казав мені. Тож я зробила свій вибір — забрала дитину і пішла не озираючись.

Орендувала квартиру у Києві, працювала в офісі. Жили скромно, але давали собі раду. Потім почалась війна і все зникло: робота, гроші, опора. Їхати до мами, яка важко хвора, або до сестри, яка сама виховує дітей після загибелі чоловіка, — я не могла собі дозволити. Я не хотіла ставати для них тягарем.

Я мала рятувати свою дитину, але не знала як.

І тут згадала про чоловіка з чату знайомств — Андрія. Ми трохи переписувалися, тож я знала, що він жив на Прикарпатті. Андрій запросив мене з сином пожити в нього, сказавши, що в нього приватний будинок і там вистачить місця для всіх. Я погодилася.

Я стала служницею

Ми дістались до вокзалу у Києві і потрапили у пекло. Штовханина, крики та купа людей, як хвилі, билися об вагони та падали на рейки. Кілька разів нас просто відштовхували і ми не могли потрапити у потяг. Пробули на вокзалі добу, спали на підлозі в залі очікування. Але таки дочекалися іншого поїзда — їхали, вмостившись на підлозі вагона. Без світла та у тиші, але в напрямку надії.

Андрій зустрів нас на вокзалі. Спершу мені у нього дуже сподобалося: великий будинок, простора кімната, смачна їжа, величезний пес. Ми з сином просто спали і намагалися отямитись. Але вже через кілька днів усе змінилося.

> ***«Однієї ночі він покликав мене на кухню. Його тон змінився, а обличчя стало зовсім незнайомим. Він сказав, що тепер я «працюю на нього» — прибираю, готую, перу, полю город. Якщо не слухатимусь, то не буде ані їжі, ані безпеки. Він забрав мої з сином телефони і заборонив виходити з двору. Собака була навчена і не пускала нікого за межі території»***

Я стала служницею. Виживала і терпіла. Просила лише одного, щоб не чіпав мого сина. Я не маю сил розповідати всі подробиці, але це тривало довго.

Я підсипала снодійне йому та собаці у їжу

Одного дня я вирішила діяти. Почала коритися, вдаючи слухняність, але насправді спланувала план нашої втечі. Сказала Андрію, що у мене безсоння, тож потрібне снодійне. Він пішов до аптеки і приніс ліки. Я додала препарат у його чай, а собаці – до їжі. Коли собака та хазяїн будинку заснули, ми з сином перелізли через паркан і втекли.

Ми йшли мовчки, наосліп, мов у тумані – у невідоме. Мої ноги не відчували землі. Але ми йшли. Ми були вільні.

Незнайомі нам люди на Прикарпатті порадили звернутися за допомогою

до Карітасу України — організації, що допомагає людям, які постраждали від трудової експлуатації.

Фонд допоміг нам орендувати квартиру та надав речі першої необхідності, а також забезпечив одягом та продуктами. Це неймовірна підтримка для тих, хто втратив усе — у тому числі і себе.

Але завдяки теплому спілкуванню я вже відновилася і працюю в магазині — викладаю товари. Син ходить до школи. Ми маємо небагато, але кожен день відчувається як подарунок, коли розумієш, що ми вирвалися з клітки.

90% вербувальників торгівлі людьми працюють через Інтернет.

Дані Державної служби України з питань праці

Якщо хоча б одна людина почує мою історію та зупиниться — це буде перемога

історія 17-річного Івана, якого втягнули у кримінальну діяльність

Після смерті батька 17-річний Іван із Тернополя вирішив допомогти мамі — погодився на простий підробіток від друга. Возив посилки, не ставив питань. Аж поки в двері не подзвонила поліція.

Це історія про те, як легко людину можуть втягнути в чужий злочин — і як важливо мати тих, хто простягне руку допомоги.

Головне — не відкривай коробки

Моє ім'я — Іван. Мені сімнадцять і я з Тернополя. У моєму житті все змінилося після смерті батька — власний дім перестав бути затишним притулком, ставши місцем відповідальності.

Моя мама лишилась одна з двома дітьми. Оскільки я старша дитина, то мав допомагати — працював кожну вільну хвилину, адже не хотів, щоб з маминих втомлених очей лилися сльози ще й через гроші.

Одного разу мій давній друг запропонував роботу — перевозити посилки: забирати їх із «Нової пошти» та доставляти за вказаною адресою. За кожен день роботи обіцяли платити 250 гривень. Це виглядало як гарна можливість заробити, не відриваючись від навчання.

«Головне — не відкривай коробки», — казав друг. Я нічого не питав і не думав про це — просто хотів заробити гроші, щоб допомогти мамі.

Усі вказівки я отримував у Telegram — жодних дзвінків, тільки повідомлення. Мене це не насторожило — я знав, що дотримання конфіденційності є звичайною справою.

Одного разу я залишив у себе вдома кілька пакунків на пару днів, поки власники «не повернуться з-за кордону». У мене навіть не було сумнівів, що я заробляю гроші чесною працею. Цю роботу підкинув мені друг, з яким ми зростали.

А потім у двері подзвонила поліція. Я ніколи не забуду той звук — сухий, вимогливий.

Коли поліцейські заходили у кімнату, то я ще не розумів, що сталося

Виявилось, я цілий рік допомагав злочинцям — перевозив крадену техніку та допомагав доставляти наркотики. Правоохоронці мене не били, не ображали. Але я відчував інше — пекельний сором, який їсть тебе зсередини. Мені було страшно дивитись мамі в очі. Ще страшніше — дивитись у своє відображення.

Коли вже я не знав, як вийти з цієї ситуації, мені порадили звернутися до Карітасу України у Тернополі. Я не одразу повірив, що хтось може допомогти просто так. Але вони допомогли — без жодного «але».

Юрист пояснив мені, що я не винуватий — я став жертвою шахраїв, які мене використали. Він розказав, що робити під час судового засідання.

Інші співробітники фонду дали мені теплий одяг, бо я на той час ходив у куртці з діркою. Вони навіть оплатили лікування зубів — хоча я й забув, що маю право на посмішку.

Ці люди не осуджували. Вони слухали, вірили і підтримували.

Зараз я чекаю на рішення суду — проходжу по справі як свідок.

Я пройшов цей шлях, щоб ніколи більше не мовчати. Якщо хоча б одна людина почує мою історію і вчасно зупиниться — це вже буде перемога.

Я ще не знаю, ким буду. Але тепер точно знаю, ким не хочу стати.

Близько 12,3 млн людей у світі примушують працювати, 2,4 млн серед них – в результаті торгівлі людьми

Дослідження Міжнародної Організації Праці

Мене визнали мертвою, а я була в рабстві

історія жінки, яка повернула собі життя

46-річна Оксана поїхала на заробітки, щоб забезпечити батькам краще життя. Але натомість провела п’ять років у трудовому рабстві в Італії.

Коли повернулася, то дізналась, що офіційно — вважається мертвою, а її майно давно привласнив та продав чоловік.

Проте завдяки допомозі Карітасу України 12 жовтня 2023 року жінка отримала найважливіший для себе документ — про те, що вона жива.

Поїхала на заробітки в Італію, а потрапила у п’ятирічне рабство

Я — Оксана. Моє справжнє ім’я — інше, але тепер усе моє життя ніби під іншим іменем. Я жила у звичайній двокімнатній квартирі з батьками та чоловіком, з яким ми перебували у цивільному шлюбі. Мала дві вищі освіти, але без роботи знання не годують. А коли дивишся в очі стареньких батьків і бачиш у них тривогу, то серце підказує — час діяти.

Тож я вирішила поїхати на заробітки до Італії. Спочатку все було добре — працювала хатньою робітницею, щомісяця висилала гроші додому. Мріяла назбирати на власне житло, забезпечити батькам комфортну старість. Але все зламалося в одну мить.

Подруга запропонувала «кращу» роботу — посудомийкою на кухні в ресторані Сардинії. Звісно, я погодилася.

Спочатку забрали паспорт — нібито для оформлення контракту, але я так нічого і не підписала, а паспорт мені не по-

вернули. Грошей не давали. Лише обіцянки, що все буде після закінчення трудової угоди, яку я навіть не бачила. Потім забрали телефон і я втратила зв'язок з рідними. А «працедавці» погрожували розправитися з ними, якщо не працюватиму. Вирватися з території, яка охоронялася, було неможливо

У рабстві я прожила 5 років. Але одного разу, у день, коли всі святкували річницю роботи ресторану, мені вдалося втекти. У мене не було плану, не було документів. Додому мені допомогли повернутися звичайні люди, яких я не знала.

Повернувшись в Україну, я дізналась, що мене визнали мертвою

Після смерті батька мій цивільний чоловік перевіз маму до будинку для літніх людей, а моє майно — переписав на себе, продав і зник, лишивши після себе пустоту. А ще зробив актовий запис про мою смерть.

Я залишилась ні з чим. Жила якийсь час в монастирі, бо не мала ані речей, ані документів, ані грошей. Але одного дня прийшла до фонду Карітас-Київ. Це був перший момент за довгий час, коли я відчула — мене ще можна врятувати.

У центрі з протидії торгівлі людьми мене не питали: «Чому ти повірила їм?». Мене не звинувачували, не тиснули, а просто вислухали і підтримали

Я отримала одяг, їжу, консультації психолога, а головне — юридичну допомогу.

Судова справа тривала місяцями. Три місяці я доказувала, що жива.

12 жовтня 2023 року, я отримала документ, який сказав просту, але для мене таку важливу істину: «Оксана жива».

Мене повернули до життя не тільки офіційно. Мені повернули гідність та людське ставлення до мене.

Зараз я починаю все з нуля. Вчуся заново довіряти людям, собі, цьому світу і дихати — на повні груди.

За кордоном проживає понад 6,8 млн українців – це 14% населення України. Торгівля людьми та трудова експлуатація – це реальна загроза для мігрантів, які через війну виїжджають з України.

Мені здавалося, що життя закінчилося, але потім з’явилося світло

історія постраждалої від сексуальної насильства

34-річна мешканка Харкова поїхала в село лише на кілька днів — вшанувати пам’ять батька. Але 24-го лютого 2022 року її життя розділилось на «до» та «після».

Російські військові перетворили її будинок на катівню, а її саму — на полонянку. Вона пережила знущання, голод та ґвалтування. Вона — вижила. А згодом — знайшла світло там, де здавалося, лишилась лише темрява.

Я не змовчала й запитала у російських військових, що їм потрібно в моїй хаті

23 лютого 2022 року я приїхала у село до батьківської хати, де вже ніхто мене не зустрічав. Я не планувала їхати надовго — побути кілька днів, вшанувати пам’ять батька у річницю його смерті, та трохи прибрати в будинку. Вже 24-го лютого я мала повернутися додому — до Харкова, де на мене чекали чоловік і син.

Вранці почула вибухи. Подумала, що це десь далеко, тож зібралась і пішла на цвинтар — до могили батька. А коли повернулась — у селі вже були російська техніка та військові. У моєму будинку я виявила трьох озброєних «співмешканців».

Я не змовчала й запитала, що їм потрібно в моїй хаті. За секунду — удар в обличчя, потім — автоматом під ребра. Крик, біль, штовханина…

Мене вкинули до сирого льоху, де було лише кілька старих ящиків, на які я змогла присісти — ані їжі, ані води не було.

«Запри её, она ещё пригодится», — сказав один з них. Ці слова я пам'ятаю досі.

Коли вперше вони торкнулися мого тіла — я намагалася захиститися ножем

Коли вперше відкрили пивницю, я подумала, що мене хочуть відпустити. Але я помилялася.

> ***Мені наказали приготувати їжу, націливши на мене автомат. Далі були знущання, брутальні жарти... Коли вперше вони торкнулися мого тіла — я намагалася захиститися ножем, за це мене побили і зґвалтували. А потім знову — підвал, приниження, прання, готування, гвалтування… Я втратила відчуття часу. Втратила віру, що колись вийду звідти***

І саме тоді, коли я майже зламалась, — прийшов порятунок. Підвал відчинили і я ще подумала: «Невже знову». Але почула: «Дочко, виходь, якщо хочеш їхати з нами». Хто той чоловік, я не знаю досі. Але він витягнув мене з льоху, з пекла — і повернув до людей. Мене вивезли. Я дісталася до українського блокпоста і вперше за багато днів — відчула, що ще дихаю, що жива.

Фонд повернув мені світло

Дістався дому, я розказала все чоловікові і він, зрозумівши мій стан, почав шукати можливості виїхати у безпечний регіон. Однак через інтенсивні обстріли Харкова поїхати з міста було нелегко — лише наприкінці березня нам це вдалося. Шукаючи притулок у різних куточках України, ми приїхали до Івано-Франківська.

Тут я лікувалася, ходила на психотерапію. Знову почала їсти, спати, говорити, мріяти... Ми пробували повернутися в Харків, але я змогла протриматися там лише тиждень. Кожен вибух віддавався в голові, ніби той перший удар по

обличчю. Ми з сином знову поїхали на Прикарпаття.

Тепер я працюю онлайн. Заробляю небагато, але ця праця допомагає триматися. Завдяки Карітасу України я можу працювати навіть під час відключень світла. Фонд повернув мені світло і в прямому, і у переносному значенні – придбали EcoFlow та обігріли теплом турботи.

Під час війни в Україні тисячі людей на окупованих територіях опинилися в особливо вразливому становищі. Вони стали мішенями для різних форм торгівлі людьми та експлуатації.

Я хотів знайти кохання, а мене змусили працювати на армію РФ

як знайомство в інтернеті обернулося полоном

30-річний Роман хотів створити родину й віднайти спокій, але замість цього став жертвою фальшивого онлайн-знайомства. Українця заманили до Росії, побили, позбавили документів та змусили працювати на армію РФ.

Після обміну він повернувся до України, щоб заново знайти себе, відновити документи та розшукати своїх рідних.

Я познайомився з дівчиною з Росії та мріяв побудувати з нею сім'ю

Мене звати Роман — мені 30 років. Я народився в багатодітній родині, де кохання та турботи вистачало, але завжди бракувало грошей. У дитинстві потрапив у ДТП і втратив руку — з того часу маю інвалідність третьої групи.

Життя з самого початку було непростим: постійна боротьба за виживання, нестача коштів, складнощі у пошуку роботи. І, звісно, я мав велике бажання знайти своє кохання — людину, яка буде поруч, яка розумітиме та підтримуватиме мене.

У 2021 році я познайомився з дівчиною на сайті знайомств. Її звали Оля. Ми довго листувалися — вона здавалася доброю, щирою, відкритою. Казала, що живе в Росії, в Орлі, де має дім, стабільну роботу і з радістю прийме мене, допоможе влаштуватися. Вона говорила, що зможу працювати і навіть підтримувати своїх рідних.

Я їй повірив. Я прагнув почати нове життя та побудувати справжні стосунки. Мріяв, що нарешті буде по-іншому, та навіть вдасться створити власну сім'ю.

На вокзалі мене зустріли двоє чоловіків, які пообіцяли відвезти до дівчини

Через півтора року переписки, я наважився і поїхав через Білорусь у Росію. На вокзалі в Орлі мене Оля не зустріла, хоча обіцяла. Натомість підійшли двоє чоловіків — сказали, що вони її друзі і відвезуть мене до неї.

> ***Насправді ж мене привезли на територію якогось заводу. Там мені сказали: «Ольга — вигадка. Якщо хочеш вижити — маєш відмовитися від українського громадянства і взяти російський паспорт». Я не захотів. За це мене побили, закрили в підвалі без їжі — залишили лише воду***

А далі почалося жахіття. Мене відвезли в ізолятор. Висунули абсурдне звинувачення: участь у бойових діях першої чеченської війни. Хоча у момент тих подій мені й року не було!

> ***Мене били, катували, знущалися, позбавили документів і зв'язку. Вимагали викуп, погрожували моїм близьким. Змушували прибирати територію, працювати без їжі, медичної допомоги. У колонії в П'ятигорську мене змушували шити військову форму та виготовляти деталі до зброї наших ворогів. Медичну допомогу я отримав тільки тоді, коли потрапив до лікарні з переломом ноги й анемією***

Росіяни ставили ультиматум: або працюєш до знемоги, або береш їхній паспорт і отримуєш «полегшене» життя — всього три роки в колонії. Інакше — смерть.

Після звільнення з полону у мене було одне бажання — жити звичайним життям

Я вижив. У лютому 2024 року мене звільнили в рамках обміну. Я повернувся в Україну з одним бажанням — просто знову бути людиною і жити звичайним життям.

Вже вдома я дізнався, що вся моя родина виїхала за кордон, рятуючись від війни. Я лишився один. Але завдяки Карітас-Київ отримав прихисток, підтримку і надію. Мені допомагають знайти рідних. А ще — повернути не просто документи, а гідність.

Зараз я мрію лише про мир, справедливість і спокійне життя, яке не доведеться відвойовувати щодня.

Дотримуйтесь загальних правил безпеки. Будьте уважними, не попадайтесь на гачок торгівцям людьми! Подорожуйте та працюйте безпечно!

Карітас України провадить адвокаційну діяльність у боротьбі з сучасним рабством на національному і міжнародному рівнях

З дня прийняття Загальної декларації з прав людини минуло 76 років, проте людство продовжує боротися за дотримання основоположних прав, які закріплені в Декларації. Зокрема ст.4 визначає: «Ніхто не повинен бути в рабстві або у підневільному стані; рабство і работоргівля забороняються в усіх їх видах». Проте за останні кілька років зросла інтенсивність збройних конфліктів у світі та, відповідно, й випадків масових порушень прав та свобод людини. Російська агресія проти України лише гостріше підкреслює, що наші права є не константою, а необхідністю щоденної боротьби за них. Торгівля людьми є одним із найлатентніших та найбільш прибутковим злочином. Важливо не мовчати, адже історія та свідчення кожного постраждалого є внеском у боротьбу за справедливість.

Завдяки адвокаційній складовій, Карітас України має можливість підтримувати нашу державу у системній боротьбі з цим злочином через активну участь у Національному механізмі взаємодії, проведенні семінарів, тренінгів, конференцій, лекцій; співпраці з правоохоронними органами; навчальними закладами; проводячи просвітницькі заходи; долучаючись до аналізу законодавства, написання рекомендацій з його покращення та моніторингу виконання державних програм на місцях.

Завдяки присутності на міжнародній арені, Карітас України представляє актуальну ситуацію з торгівлею людьми в Україні, звертаючи увагу світової спільноти на нові тенденції та виклики, пов'язані з війною, та на необхідність підтримувати Україну в подоланні цих викликів, а також через доступні міжнародні механізми впливати на боротьбу зі злочинністю, покарання винних, допомогу постраждалим та на відновлення справедливості.

Діяльність Карітас України у сфері протидії торгівлі людьми направлена на підвищення обізнаності українців та попередження потрапляння в ситуацію торгівлі. Тому наші фахівці розробили навчальний курс у співпраці з освітньою платформою Prometheus «Торгівля людьми: Як захистити себе та близьких». Це прості правила безпечної поведінки, про які потрібно пам'ятати, особливо в час війни. Закликаємо усіх, хто прочитав цю книгу пройти курс та поділитися набутими знаннями з рідними.

В знаннях та єдності – сила!

Керівниця програми «Безпечна міграція і протидія торгівлі людьми» Карітасу України
Ірина Маєвська

Пройти начальний онлайн-курс «Торгівля людьми: як захистити себе та близьких» можна тут

Видання підготовлене фахівцями з протидії торгівлі людьми Карітасу України

Карітас України висловлює глибоку вдячність нашим партнерам за цінну підтримку та співпрацю у виданні цієї книги. Цей проєкт став можливим завдяки Вашій довірі, спільним зусиллям і вірі.

Дякуємо за Вашу солідарність, за те, що розділили з нами важливу місію. Ми змогли почути голоси тих, хто часто залишається непочутим. Разом ми створили більше, ніж просто збірку текстів — ми відкрили простір документування, підтримки і надії для постраждалих від торгівлі людьми в Україні та за її межами під час війни.

КАРІТАС УКРАЇНИ
CARITAS UKRAINE

Cáritas Española

Caritas 한국카리타스인터내셔널 Korea

CAFOD
Catholic Agency for Overseas Development

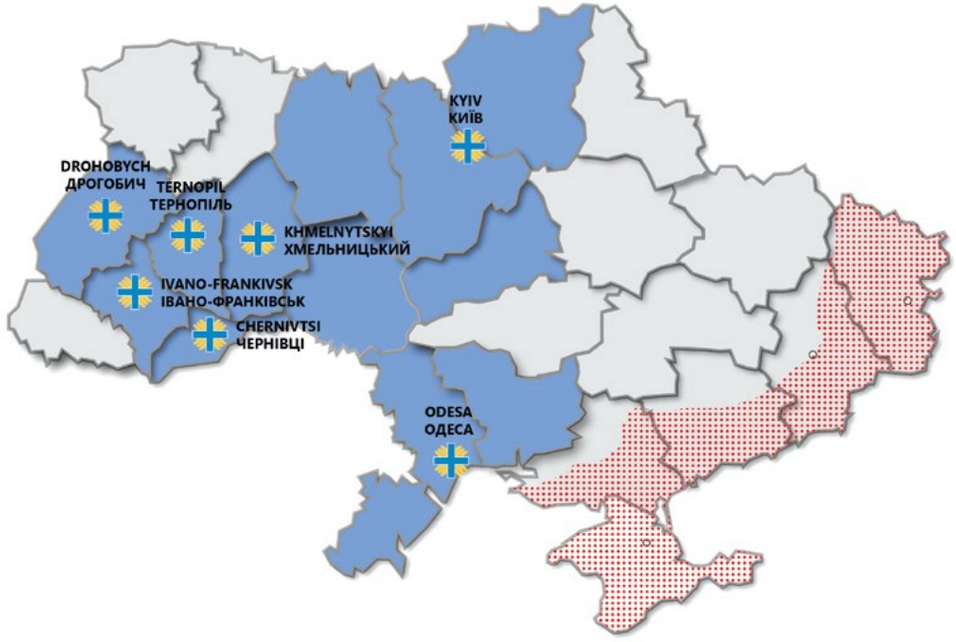

На сьогодні в Україні працює сім центрів Карітасу України з протидії торгівлі людьми: в Одесі, Києві, Дрогобичі, Тернополі, Чернівцях, Івано-Франківську, Хмельницькому. Історії людей, які звернулися за допомогою лягли в основу цього видання.

Імена та вік героїв книги змінені.

Кожен потерпілий надав згоду на публікацію своєї історії.

Якщо Ви або ваші близькі постраждали від торгівлі людьми чи знаходитеся в зоні ризику - звертайтеся до наших фахівців у найближчому до Вас регіоні.

#CaritasAgainstHumanTrafficking #КарітасПротиТоргівліЛюдьми

caritas.ua

Дізнатися контакти
найближчого до Вас Центру з
протидії торгівлі людьми можна тут

Громадсько-соціальне видання

Карітас України

Крихке життя

Історії українців, які постраждали від
торгівлі людьми в час війни
(2014-2025 рр.)

Директорка проекту Вікторія Покатіс
Літературна редакторка Ярослава Жуковська
Верстальник та дизайнер обкладинки Михайло Медяник
Авторка ілюстрацій Тетяна Кремень
Відповідальна редакторка Тетяна Мусієнко

Підписано до друку 1 липня 2025 р.
Формат 18х18
Папір офсетний
Друк цифровий.
Наклад 160 примірників

Видавець і виготовлювач ТОВ “Сталеві медіа груп”
04108, м. Київ, пр. Правди, 35
e-mail: v.pokatis@gmail.com, тел: (050) 875-38-59

Життя
крихке,
але
Карітас –
поруч

КРИХКЕ ЖИТТЯ

КАРІТАС УКРАЇНИ